

Заспива тамъ въ нѣдра покойни пригърнатъ
И понтъ, усладителны Зефиръ духать.

Подобно какъ двойныйтъ звѣзденъ свѣтляникъ
Управя мореца,
И погледътъ твой освѣтява ми пѣтя,
И води духа ми въ безкрайны блаженства.

Когато корабътъ ми цѣпи вълната
Надъ страшната бездна,
И облакътъ крые опасности много,
Отъ твоята само любовь са азъ плащъ.

Честитъ съмъ когато по твоитѣ устны
Засмивката блѣсне,
Но шомъ ма погледнешъ ни мило ни драго
Тогасъ на гърдытъ ми рана с' отвара.

Отъ да та изгубиъ, отъ да ма оставишъ
Вълна да ма глътне!
Природата нека огасне за мене
Прекраснытъ тѣсь да не виждамъ морета

Щомъ послѣднитѣ звукове на тѣзи пѣсень накарахъ волната да потрепти, Иона си издигна челото и прочитъ ѝ са срѣсниахъ съ очитѣ на Главка. Честита Недѣя! честита въ злочестината си, защото ты не виждаше магическѣи оъзи погледъ, който изразяваше цѣль мѣръ, който правяше око̀то гласъ на душата, който думаше «не може иначе да бѣде»!

Съвсѣмъ че Тессалійката не можеше да го види, но тя огади какво той значеше отъ мълченьето и отъ двойното постенване. Ти стиснахъ кръстосанитѣ си ръцѣ на гърдытъ, като че да задуши въ себе си горчивитѣ си и ревнивы мысли, и побърза да проговорѣ, защото ѝ бѣше песносно мълченьето.

— Нанѣстипа, Главке, азъ не намѣрвамъ пѣсеньта ти толкова весела.

— При сичко туй, мой Недѣе, азъ бѣхъ расположенъ весело да пѣмъ когато зехъ лирата; може бы безмѣрното ми благополучіе ми побърка за да изразимъ безмѣрната си радость.

— Виждъ колко е чудно, рече Иона като искаше да мѣни приказката, предметътъ на колѣто, ако и неи угоденъ, но падаше са